El vertigen de ser a dalt

El Girona més espès del curs encaixa la tercera derrota consecutiva davant un Rayo molt superior que aprofita les facilitats defensives dels de Machín

Les fotos del Girona - Rayo

Problemes. El camí cap a Primera, que semblava una autopista de cinc carrils, pot acabar-se convertint en un corriol sense asfaltar, estret i ple de bardisses. El Girona no està fi i ahir contra el Rayo va confirmar que les derrotes contra Cadis i Oviedo han fet més mal del que semblava. Irreconeixibles, els blanc-i-vermells van rebre un bany tàctic per part del conjunt madrileny, que, amb dos gols abans dels primers vint minuts, i un tercer a la segona part, van deixar en foc d'encenalls el possible intent de remuntada dels gironins. Més espessos que mai, tant en atac com, sobretot en defensa, el Girona mai va tenir opcions de puntuar. Ahir Michel va guanyar la partida a Machín però a banda que els rivals poden ja haver agafat la matrícula als gironins, la sensació, i també el temor, és que no sigui mal d'alçada el que pateix l'equip. L'empat del Cadis d'ahir deixa els andalusos a 7 punts i el coixí encara podria reduir-se més si Tenerife o Oviedo guanyen el duel que els enfronta demà entre si.

Poca cosa de l'onze va voler tocar Machín malgrat la derrota de dissabte passat a Oviedo. La bona imatge de l'equip i el bon paper de Coris al carril esquerre van fer que el tècnic apostés per donar continuïtat al de Tossa de Mar i deixar Aday a la banqueta. L'única novetat va ser el retorn de Fran Sandaza en detriment de Samuele Longo. Borja García i Portu acompanyaven el castellà a la zona més ofensiva. Les dues desfetes seguides forçaven el Girona a una reacció necessària per continuar tenint un coixí d'allò més còmode respecte al tercer classificat. A més a més, l'empat del Cadis a Múrcia (1-1) instants abans de l'inici del partit era un altre ingredient perquè l'equip sortís d'allò més endollat. Només començar, o va ser així perquè malgrat que els blanc-i-vermells van gaudir de la primera oportunitat amb un cop de cap de Sandaza que va sortir fora, seria el Rayo qui mossegaria, i no pas fluix, primer. La voluntat del Rayo, a diferència dels últims dos rivals, era la de tenir la pilota i intentar tocar-la per arribar a l'àrea del Girona amb perill. Així, els madrilenys, després de l'ocasió inicial de Sandaza, de seguida es farien amos de la pilota. Un xut d'Embarba va ser el primer avís dels madrilenys, que ho tornarien a provar amb un altre de Fran Beltrán. René, molt segur els va deviar tots dos a córner però es va quedar a mitja sortida en la següent acció i Santi Comesaña ho va aprofitar per avançar els madrilenys.

«Ja hi som», se sentia a la tribuna. Com fa quinze dies contra el Cadis, el Girona encaixava un gol matiner. Tocava remar a contracorrent i mirar de no perdre la serenor per intentar capgirar el resultat. Mentrestant, el Rayo ja tenia el que volia. Els madrilenys no demostraven perquè ocupaven llocs de descens a l'inici de la jornada. Això sí, amb el gol calia veure com reaccionaria, si seguiria volent la pilota per ampliar l'avantatge o, en canvi, recularia. El Girona atacava desordenat i no tenia la finor de sempre. Per postres, en una acció d'estratègia, els madrilenys farien el segon amb un cop de cap de Trashorras que, va rematar tot sol a plaer des del segon pal.

Ni vint minuts havien passat a Montilivi i els fantasmes ja havien aparegut. L'equip no estava gens fi. Ni amb pilota ni sense. Amb el 0-2, el Rayo ara sí cedia la iniciativa al Girona que, tot i això, li costava Déu i ajuda atacar amb criteri. Només una indecisió de Gazzaniga faria que l'equip s'acostés amb perill a l'àrea rival. EL xut de

Borja García el refusaria un defensa amb el cos. Les coses no sortien. La reacció no arribava, el Rayo no patia i s'estaven llençat massa minuts a les escombraries. Amb els ploms fosos feia estona, l'estratègia donaria vida al Girona. Seria a través d'un córner quan Pedro Alcalá, entrant des del darrere, va clavar, de cap, la pilota al fons de la xarxa. Hi havia vida. I també temps, tota la segona part, per intentar-ho.

No es podia, però, perdre el nord. Calia atacar amb més criteri i ordre que a la primera part i mirar de contenir els contracops d'un Rayo que no renunciava a tancar el partit al contracop. Les transicions mataven un Girona que no tenia el control de la pilota i veia com, de la mateixa manera que a la primera part, no trobava el camí de la porteria rival. Sí que ho faria, en canvi, el Rayo. Els madrilenys ho posarien encara més difícil després que Javi Guerra amb el pit rematés, sol des de l'àrea petita, una centrada d'Embarba.

El cop havia de ser letal per força. Només una fita, gairebé un miracle podia evitar que el Girona perdés el seu tercer partit consecutiu. Machín mouria fitxa amb l'entrada d'Aday per Coris a la banda esquerra. Les sensacions no eren bones. La reacció no arribava i el Rayo, en canvi gestionava a la perfecció l'avantatge. Ningú a Montilivi confiava que l'equip pogués rescatar almenys un punt. L'equip no mostrava cap sensació de perill ni d'intimidació i així, no aconseguia engrescar els 6.887 espectadors que hi havia a l'estadi. Aday i Borja García, amb xuts tous i sense confiança, van tenir a les seves botes la possibilitat de tornar el Girona al partit (m.75). També ho provaria Sandaza però Gazzaniga no regalaria res. No hi havia res a fer. De fet, mai hi havia hagut res a fer. La victòria de Rayo era més que justa. La decepció entre l'afició era lògica i es pot convertir avui en neguit si Tenerife o Oviedo s'acosten encara més a prop dels gironins a la taula de classificació.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/04/02/vertigen/838148.html?utm_source=rss